

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789876720/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Wer schwatz über Emilie? nein ihre Muhme, die Justizräthinn.

Vilhelm lo og forklarede Capitainen, hvem Felix mente Tegningen forestillede. Han fandt det saare morsomt, og lo saa Vinduerne klirrede. Felix vidskede ærgerlig sin Tegning ud igjen; men var endelig ikke i saa slet Humeur, at han jo efter kort Tids Forløb kunde gjøre sine Venner Selskab, og under megen Munterhed og Snakken Tydsk fik de deres Overtøi paa og besluttede at vende hjem ad.

Da de vare paa Gaden, erindrede Capitainen pludselig en meget mærkelig Historie, der for en halv Snees Aar siden var forefaldet med en Malkepige paa hans Gods, der fik Trillinger, og efter at have recreeret sine Tilhørere med denne samt forskjellige interessante Notiser angaaende Hesteopdrætning, hvortil han syntes Fortællingen gav fortrinlig Anledning, fremkom han uventet med et Forslag, at flytte Skildte, en Beskæftigelse, som i hans Ungdom blev anset for meget hensigtsmæssig paa den Tid af Døgnet. Han maatte imidlertid tage sin Proposition tilbage paa Grund af de uoverstigelige Vanskeligheder, som Industriens Opsving og navnlig Nutidens kolossale Skildte stille i Veien for denne ellers angenemme Tidsfordriv; men pludselig fik han en ubetvingelig Lyst til at slaae Vinduer ind.

Die Fenster sollen eingeschlagen werden, sein, müssen.

Det var ikke Vilhelm muligt at faae ham til at opgive denne Plan, især da Felix understøttede den, og syntes meget henrykt ved Tanken om alt det Spectakel og alle de Vægtene, som Udførelsen upaatvivlelig vilde fremkalde. Imidlertid lykkedes det ham at faae Capitainen til at fortælle, hvorledes det var gaaet ved en lignende Leilighed, og da denne Historie, foruden at den var meget lang, tillige straaled i Capitainens Erindring som noget uendeligt morsomt, fik han et Anfald af sin homeriske Latter, der endte i en voldsom Hosten; og under Fortællen, Latter og Hosten gik Veien indtil Gammeltorv, hvor Capitainen tidligere havde sagt at hans Søn boede. Men nu indtraf her det vanskelige Tilfælde, at udfinde i hvilket Huus det var; thi al den Underretning Capitainen kunde give, bestod i, at det skulde være ligeoverfor Springvandet. De gik derfor rundt om Torvet; men med Undtagelse af Raadhuset, som Capitainen godt kjendte, syntes han, at alle de andre Huse saae ud som det, de søgte, og at der var ligemeget Rimelighed for at hans Søn kunde boe i det ene som i det andet. Til sidst bandede han under en hjertelig Latter paa, at han ikke med fuld-

kommen Sikkerhed kunde opgive, om det var paa Gammeltorv eller Kongens Nytorv at hans Søn boede.

Troer De saa ikke, det var bedst, De gik hjem med mig? spurgte Vilhelm.

Jo, saa min Sjæl gjør jeg saa; kom lad os skynde os. Jeg trænger forbandet til en Dram, og saavidt jeg kan mærke regner det nok saa smaat.

Ganske smaat, sagde Vilhelm, og rystede sig. Det øste ned. De fik hinanden under Armen og naede snart, skjøndt med temmelig usikre Skridt, til Vilhelms Hjem, hvor Felix tog Afsked.

Veiret havde kjølet det Vilde i hans Blod, hans Lyst til Spectakel og Fenstereinschlagen havde lagt sig, og givet Plads for mere erotiske Følelser, der yttrede sig ved, at han lagde Veien om forbi det Huus, hvor Fru St. Clair boede. Her standsede han, og nød al den Salighed, som Synet af de Mure, indenfor hvilke vore Tankers Gjenstand sover, som bekendt er istand til at skjænke ungdommelige Elskere.

Indenfor, blot et Minut, udbrød han halvhøit i sin Henrykkelse, og jeg var det lykkeligste Menneske paa Jorden.

Vi beklage meget ikke at være beæret med et intimere Bekjendskab til *le diable boiteux*, thi da skulde vi have bedet ham vise os, hvor-mangen Ægteemand, der maaskee Aaret forveien havde gjort lignende erotiske Pilgrimsfarter, nu laae og misundte den, der kunde være udenfor de Mure, bag hvilke hans Ægtehalvdeel sov den Retfærdiges Søvn, i rolig Bevidsthed, at have gjort sin sværmende Elsker til det lykkeligste Menneske paa Jorden.

Det var ikke uden betydelige Vanskeligheder, at det lykkedes Vilhelm at faae Capitainen op ad Trapperne; thi foruden de naturlige Vanskeligheder som en Trappe i en mørk Nat frembyder for den, der kommer hjem med et Skab, knyttede sig endnu her den Omstændighed til, at Capitainens letbevægelige Aand begyndte at interessere sig stærkt for det smukke Kjø, saa det forekom ham som en uomgængelig Nødvendighed at anstille grundige Undersøgelser i den Retning i de forskjellige Etager, de passerede. Og da de endelig vare i Vilhelms Værelse, syntes det Vanskeligste at være tilbage; thi Capitainen erklærede under frygtelige Eder, at han ikke vilde gaae iseng, men derimod have noget at drikke og saa ud igjen, helst paa en Dandsebod. Vilhelm lod sig imidlertid ikke anfægte deraf; han snak-